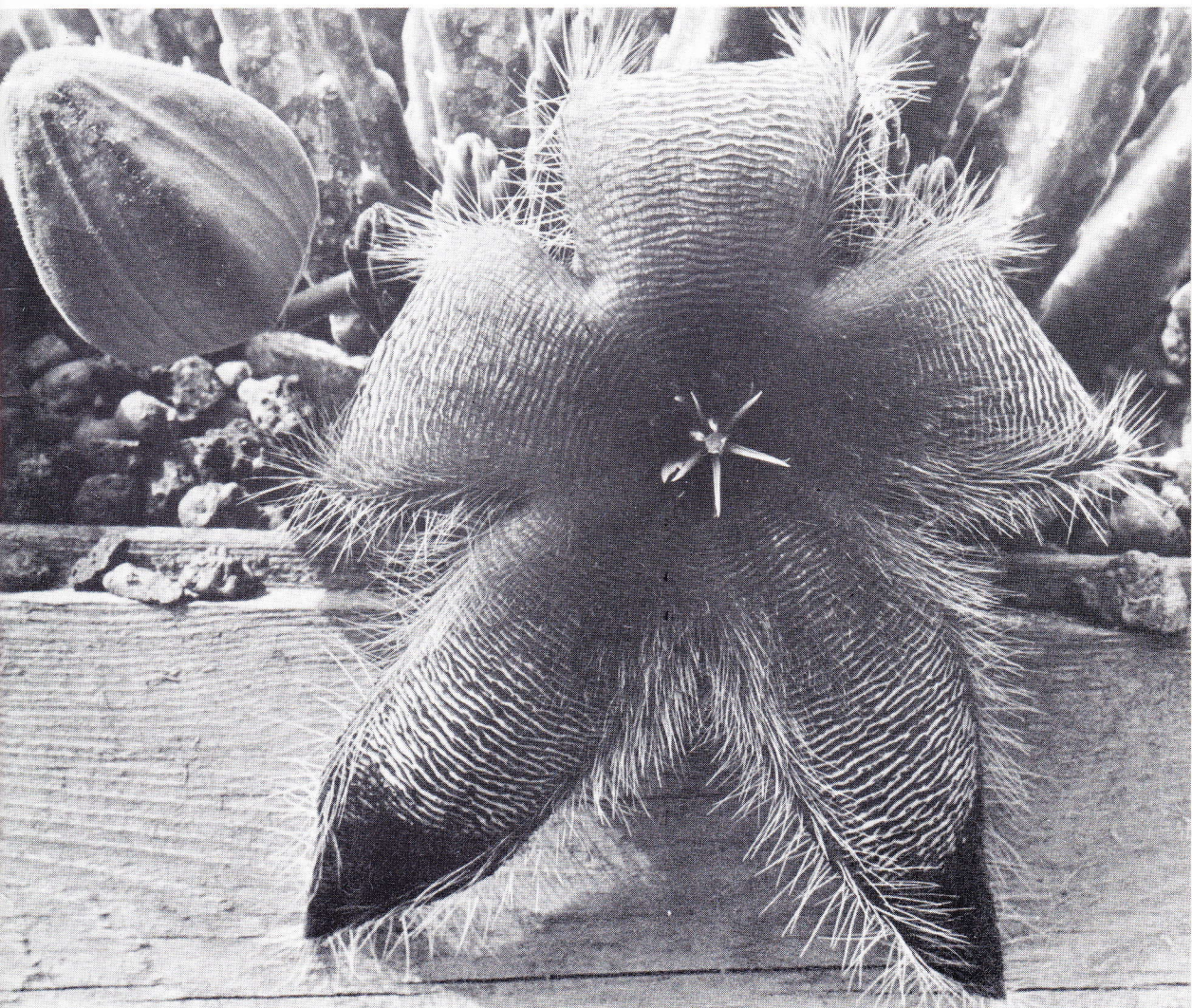

KAKTUS

1978

ARG. 13 - NR. 4

KAKTUS udkommer 4 gange årligt i januar, april, juli og oktober som medlemsblad for Nordisk Kaktus Selskab.

Redaktion: Kjeld Christiansen, Møllebakken 1, 3400 Hillerød.

Tryk: C. Nordlundes Bogtrykkeri, 3400 Hillerød.

Selskabets regnskabsår er fra 1. januar til 31. december. Årskontingent 70 kr. Alle henvendelser vedrørende medlemsskab og adresseændringer bedes rettet til kassereren, Otto Forum Sørensen, Viemosebro 14, 2700 Brønshøj. Giro-nr. 657 87 13. – About membership apply to mr. Otto Forum Sørensen.

Terminer for indlevering af annoncer og artikler:

Termine für Anzeigen und Artikel:

Terms for ads and articles:

15. februar, 15. maj, 15. august, 15. november

Annoncepris: ¼ side 150 d.kr. – Preise für Anzeigen: ¼ Seite 150 d.kr. – Price for ads: ¼ page 150 d.kr.

Selskabets styrelse:

Formand: Peter Brandt Pedersen, Tårnbygårdsvej 20, 2770 Kastrup, telf. (01) 51 66 06.

Næstformand: Ebbe Dreyer Skov, Spireavænet 3, 5210 Odense NV, telf. (09) 94 13 43.

Ekstern sekretær: Find Albæk Madsen, Langedamsvej 11, 5500 Middelfart, telf. (09) 41 28 56.

Intern sekretær: Inge Clausen, Månedalen, Høsterkøb, 2970 Hørsholm.

Kasserer: Otto Forum Sørensen, Viemosebro 14, 2700 Brønshøj, telf. (02) 94 61 74.

Bibliotekar: Hans Grønlund, Hornemanns Vænge 27, 3. tv., 2500 Valby, telf. (01) 17 16 01.

Redaktør: Kjeld Christiansen, Møllebakken 1, 3400 Hillerød, telf. (03) 26 21 09.

Redaktionsmedlemmer:

Hans Skovsgård, Klostervej 20, Breum, 7870 Roslev.

Cees Rijk van Ravens, Karisveien 122, 2013 Skjetten, Norge.

Hans Keil, Dansk Skole, D-2381 Tolk, Sydslesvig.

Kredsrepræsentanter:

Vestjylland: Poul Poulsen, Endetoften 61, Lind, 7400 Herning.

Østjylland: Palle Carlsen, Hasle Centervej 233, 6., 8210 Århus.

Fyn: Ebbe Dreyer Skov, Spireavænet 3, 5210 Odense NV.

Sjælland: Poul Erik Hansen, Thorsgade 26B, 2. th., 2200 Kbh. N.

Nordsjælland: Bent Lykkebo, Stutterivænet 7, 3400 Hillerød, telf. (03) 26 87 76.

Slesvig: H. J. Müller, 2380 Slesvig, Melkstedtdiek 9.

Norge: Ivar Idsøe, Lønningsåsen 12, N-5400 Stord, Norge.

Sverige: Torbjörn Haldammen, Riset 1, S-73400 Hallstahammar.

Forsidebillede: *Stapelia flaviviridis* N. E. Br. er hjemmehørende Kapprovinsen i Sydafrika. Blomsten er 13-16 cm i diameter og af farve mat purpur med svagt gule eller purpurfarvede tværgående linier. *Kjeld Christiansen.*

TILLANDSIA

Tillandsia er navnet på en stor gruppe planter, som kommer fra såvel Nord- som Sydamerika. Langt de fleste findes dog i Mellemamerika.

De vokser ofte på samme steder som kaktus og tit direkte på kaktus. Det er ikke snyltere, men epifyter. Altså planter, som lever på andre planter uden at leve af dem. De lever også mange andre steder, i træer, på klipper og lignende steder. Det er planter, som hører til Bromeliaceae familien – Ananasfamilien. Navnet Tillandsia skyldes E. Tillandsius, som var læge og botaniker i Abo i Finland i sidste halvdel af det 17. århundrede.

Tillandsia brachycaulos

Det er en gruppe planter, som ikke mange mennesker kender, hvilket nok skyldes, at de har været svære at få fat på. Ofte er de blevet dyrket helt forkert, tit direkte i jord, hvilket er den visse død. Men nu er det blevet muligt at skaffe nogle af disse herlige planter »til rimelige penge« takket være Inge Clausen, Månedalen, Høsterkøb, som har købt et stort parti hjem fra Guatemala. Det er naturindsamlede planter, mange er aldrig set i Danmark før, så det er spændende ting, der her er mulighed for at erhverve. Da de er meget let dyrkelige, blomstervillige og særdeles dekorative, ja, så er der kun at sige: »Se at komme i gang!« Jeg skal her prøve at fortælle lidt om dyrkningen af disse planter.

Slægten kan stort set deles op i to grupper, de grønne og de grå. De grønne har ikke så stor

interesse. Hvis de skal dyrkes rigtigt, skal de nærmest hænges i et orchidehus, altså meget fugtigt og varmt. En del af dem er nærmest regnskovsplanter. Det siger sig selv, at disse ikke er egnede i kaktushuset. Det er derimod de »grå«. De er meget velegnede til kaktushuset, hvor man næsten kan anbringe dem hvor som helst. De kan vokse i brændende sol, jo mere sol, des mere blomstervillige er de, og jo smukkere bliver de.

De klarer sig i vindueskarmen, på terrassen og i det fri om sommeren, f.eks. i et træ i haven. Jeg har set dem hænges på et stakit i bagende sol og blive meget smukke. Der findes næppe nogen anden plante, som kan overleve under så kummerlige forhold.

Jeg synes, man skal gøre noget sjovt ud af sine Tillandsier og montere dem dekorativt på en sjov gren, en gammel rundstok, hvis man kan skaffe sådan en, en kroget Kaprifolium fra skoven, et stykke bark eller lignende.

Før man binder planten fast med fiskesnøre, kan man binde noget groft spagnum eller hvidmos fast. Det bedste er dog (Osmunda) bregnerødder fra en træbregne, men disse er blevet bade dyre og vanskelige at få fat på. Også andre ting kan bruges. F.eks. kan en nylonstrømpe anvendes, og man kan spare bade spagnum og hvidmos. Det er ikke meget materiale, der skal bruges ved opbindingen, da planterne meget let rådner, hvis de bliver for våde. Mange Tillandsier får aldrig rødder. Det får de heller ikke i naturen. De klarer optagningen af vand og næring gennem nogle grå hår, som dækker hele planten.

Tillandsia tåler meget høje temperaturer, og en del af dem tåler meget lave. Enkelte tåler frost, men så er det en absolut betingelse, at de er knastørre. I sommertiden tåler Tillandsierne en del vand og en del gødning, gerne med meget kvælstof, altså gerne en af de gødninger, man anvender til almindelige pottedplanter. Hvis det er godt vejr, oversprøjter jeg planterne hver dag, men om morgenen, da planterne helst skal na at tørre inden aften. Der samles meget let vand i bladskederne, og det kan give råddenskab, hvis planterne er vade ret længe. Om vinteren vander jeg en til to gange om måneden. Husk, det er meget lettere at overvande sine planter end at tørre dem ihjel. Mange tror, at Tillandsier dør, når de har blomstret. Det gør de

Tillandsia caput-medusae

ikke. Den roset, som har blomstret, visner med tiden væk, men inden da har den forlængst sat en masse nye skud.

Jeg skal her prøve at fortælle lidt om nogle af de arter, det er muligt at skaffe sig.

Tillandsia argentea. Argentea betyder hvidt som sølv. Den er udbredt fra Mexico og Guatemala til Cuba og Jamaica.

Det er en smuk lille plante, som ikke tåler for meget vand. Professor Rauh, Heidelberg, som har udgivet en udmærket bog om *Tillandsia* m.m., skriver, at det er en blandt *Tillandsia*-samlere særlig eftertragtet plante.

Tillandsia balbisiana er udbredt fra sydlige USA over Mexico og Mellemamerika til Venezuela. Det er en plante, som ikke ligner de andre. Bladene kan blive 60-70 cm lange. Den skal dyrkes meget tørt og solrigt.

Tillandsia brachycaulos er udbredt i sydlig Mexico og Centralamerika. Den vokser i ca. 2000 meters højde, og den dyrkes lyst og solrigt med moderat fugtighed. Planten bliver rød over det hele, når blomstring indtræffer.

Tillandsia caput-medusae ligner medusahovedet. Den er udbredt i hele Mellemamerika. Det er en af de sjoveste *Tillandsier*. Blomsten er både stor, blå og smuk. Dyrkes lyst, helst i solen med ikke for meget vand.

Tillandsia filifolia med trådformede blade er udbredt i Guatemala, Honduras og Costa Rica. Den kan minde en smule om *T. argentea*, men har grønne blade. Den er lidt svær at dyrke og vokser bedst i let skygge med moderat vanding.

Tillandsia fasciculata v. *tricolor* er udbredt fra Mexico til Peru. Den er meget varierende, men let og hurtigvoksende samt rigt blomstrende. Planten findes ofte i meget store grupper med mange hoveder. Blomsten er trefarvet og helt vidunderlig.

Tillandsia matudae, som er udbredt i sydlig Mexico, vokser ofte på Cypresser i 2200 meters højde. Det er en lille fyr, som kun bliver 12-15 cm i diameter. Den dyrkes lyst og vandes kun lidt.

Tillandsia oaxacana er udbredt i det centrale Mexico, Oaxaca. Den vokser i direkte sol med moderat fugtighed. Det er en smuk art, som kan være drilagtig at dyrke.

Tillandsia punctulata er udbredt fra Mexico til Panama. Planten vokser i let skygge og har en stærkt farvet blomsterstand. Den er let dyrkelig.

Tillandsia fasciculata var. *tricolor*

Tillandsia matudae

Tillandsia seleviana ligner en selleri og er hjemmehørende i Mexico og Guatemala. Dette er igen en virkelig perle blandt Tillandsier og er let dyrkelig i sol med moderat vanding. Den tåler ikke at stå med vand i rosetten i længere tid.

Tillandsia streptophylla, som er udbredt i Mexico, Guatemala, Honduras og Jamaica, er en meget variabel og smuk art med blade, som ligner slange-

Tillandsia seleviana

krøller. Den dyrkes i sol med moderat fugtighed. Det er en af de arter, man absolut må have.

Tillandsia zerographica fra Mexico er nok den mest pragtfulde af alle inden for slægten. Den kan danne kæmpestore hoveder med helt sølvgrå blade. Planten dyrkes i fuld sol og er let dyrkelig.

J. D. Pedersen.

Foto: Bent Lykkebo

Dyrkning af Rebutia

Vore kaktus – og det er langt de fleste –, som stammer fra bjergegne, udvikler sig hos os kun i sjældne tilfælde med samme pragt som i deres hjemegne. Ikke engang der, hvor væksthushorfindes, lykkes det den erfarne liebhaver at tiltrække en plante, så den får naturplantens udseende.

Trods alle de hjælpemidler, der står til rådighed, har jeg endnu ikke set en rebutia, der har importplantens habitus (= legemsbygning). Sammenligner vi en importplante med en kulturplante fra en dygtig kaktusdyrker, så ser vi straks forskellen og det især ved tornedragten. Hvis vi giver rigeligt med lys, kan vi dog opnå ret tilfredsstillende resultater.

Der findes forskellige kaktussamlinger, i hvilke vore små kugleformede til svagt cylindriske planter er til stede i diverse udgaver. Disse rigtblomstrende, sirlige og fordringsløse kaktus bør heller ikke mangle i nogen samling. Enhver begynder bør anskaffe disse taknemmelige blomstrende for virkelig at kunne opleve prægten hos kaktus – selv som begynder bliver man ikke skuffet. Disse små kugler, hovedsagelig med fin tornedragt og spiralsnoede ribber med små vorter, kommer fra det nordlige Argentina og Bolivia, hvor de vokser mellem sten og mere eller mindre vissent græs ofte nær ved klippevæggene i 2500–

3600 m's højde over havet. Det er et af naturens undere, at denne slægt i disse højder endog kan trives i sneen. Disse planter, som vokser på deres oprindelige plads, har tilpasset sig deres omgivelser, så at menneskeøjne kun med stor møje opdager deres legemer i landskabet, undtagen når de står i fuld flor. De blomstrer i forskellige farver som gule, orange, citrongule, røde og violette. Vi kender i dag ret storblomstrede som *R. grandiflora* og *R. senilis* v. *stümeriana*, hvis blomster opviser længder på indtil 7 cm. Blomsterne fremkommer fra de ældre areoler nederst på planten, og kronrøret er slankt og svagt skælklædt. Mange af arterne sætter talrige skud og vokser efterhånden op til anselige grupper.

I dag har vi ca. 25 forskellige arter, og hvorfor vi så ofte ser *Rebutia* podet, er ikke let at indse, da de på egen rod både vokser og blomstrer villigt. Podede eksemplarer mister desuden deres karakteristiske skønhed. Ifølge deres voksested elsker *Rebutia* for det meste en jordblanding med grov struktur og rigeligt med vand i varmt vejr. Da slægten ikke er kræsen, taler den også at vokse i mere kompakt jord, men vokser tilsvarende meget langsomt dog uden at miste blomstervilligheden. *Rebutia* forlanger for at kunne udvikle den smukke tornedragt en meget solrig plads, dog ikke direkte i brændende sol, hvorfor man bør give let skygning. For disse planter tilstrækkeligt med sollys, så dækker f.eks. ved senilisarterne tornedragten hele plantelegemet, og epidermis (overhuden) bliver modstandsdygtig over for Rødt Spind.

For megen sol vil ved mange arter give rødfarvning, hvad der skal være den naturlige legemsfarve. Holder vi *Rebutia* som rødægte på denne måde, bliver de aldrig forvoksede og svulmende, får smuk torneudvikling og blomstrer hvert år om foråret i april og maj. Naturligvis er voksestedet retningsangivende herfor (drivhus eller vindueskarm). Planter, som skulle være modne til blomstring, men alligevel ikke gør det, har haft en ugunstig vinterplads eller faet for lidt sol.

Jordblanding: 1 del bøgeløvjord, godt forradnet, 1 del ler og 1 del groft sand. Dertil anbefaler jeg desuden at tilsætte lidt sphagnum. Bestanddelene må blandes godt. Om foråret og om sommeren anbefales let skygning fra middagstimerne. Overvintring ret køligt (4–8° C), lyst og tørt. Stiger temperaturen op over 10–14° C, så er der fare for tynd vintervækst, samt afbræk i knopudviklingen. *Rebutia* er om vinteren ret modtagelig for Rødt Spind. Det er derfor tilrådeligt tid til anden at holde øje med planterne. Som allerede omtalt fra-

rader jeg podning medmindre, man hurtigt ønsker at få blomstringsdygtige planter. Podninger bliver meget vellykkede på *Eriocereus jusbertii*, *Piptanthocereus peruvianus* og *jamacaru*. Podet på *Trichocereus spachianus* danner *Rebutia* mange skud og derfor snart smukke grupper. Hvad der angår blomstringen, kan jeg ikke fastslå større forskelle på de forskellige podeunderlag.

Frøformeringen er let. For at opnå den største spiringsprocent, anbefaler jeg at så frøene lige efter modningen eller senest tidligt næste forår. Størst resultat opnås ved opvarmede skåle. Stiklingeformering er også let ved *Rebutia*. De større skud stikkes på sandblandet sphagnum. Frøplanter vokser hurtigt til og blomstrer ofte allerede som 2-årige planter.

Gion Patzen, Talviesenstr. 157,
CH-8055 Zürich.

Kender du den?

Desværre ser vi os nu nødsaget til indtil videre at stoppe vor konkurrence, som har været populær hos mange, men altså ikke populær nok. Deltager-tallet har de sidste gange været så lille, at vi ikke mere kan forsvare at fortsætte.

Vi ved godt, at der er fremkommet mange gode forslag til en fornyelse af konkurrencen, men alle forslag kræver, at vi har et rimeligt billedarkiv med gode og karakteristiske billeder, som ikke har været vist før i »KAKTUS«. Det har vi ikke, og derfor må vi nok lade konkurrencen hvile nogen tid. Måske genopstår den senere under andre former. Vi benytter lejligheden til at takke dem, som har vist interesse ved at deltage i konkurrencen.

Selv om vi holder op, skal deltagerne i juli-udgavens opgave ikke snydes. Billedet viste *Neobesseyia missouriensis*, og rigtigt svar havde bl. a. Axel Ansø, 7741 Frøstrup, som blev vinder af bogpræmien.

Planten var fotograferet af undertegnede i egen samling.

Kjeld Christiansen.

På tur i USA og Mexico

Det antydes at *Neobesseyia missouriensis* ofte vokser under temmelig strenge klimatiske forhold, og det fikk jeg da også erfare under en 2 måneders tur i USA og Mexico nylig. I nærheten av Deer Logde i staten Montana i det nordlige USA, fant jeg i 1900 meters høyde noen planter som måtte være *Neobesseyia missouriensis*.

Kaktusene var 4-5 cm i diameter, enkle og vokste nesten begravet av den omgivende jorden. Den kvelden jeg kom dit falt det 10 cm nysne, og temperaturen sank til et par grader under nullpunktet. Datoen var 22 mai, og plantene hadde allerede store knopper! Slike værforhold opplever man jo ikke i Sør-Scandinavia i slutten av mai.

En plante som imidlertid er enda mere hardfør enn *Neobesseyia missouriensis* er *Pediocactus simpsonii*. Denne planten oppdaget jeg mange av ved det lille stedet Lima i Vest-Montana. Kaktusen vokser her i 2000-2600 meters høyde, men så høyt kom jeg ikke i fjellene ved Lima da det enda lå dyb snø over 2600 meter. Jeg besøkte stedet 20 mai. Tidlig på dagen var det sol og ca. 15°C, men utpå ettermiddagen begynte det å blåse en kald vind fra

nord. Det skyet på og snart regnet det. Temperaturen sank raskt, og regnet gikk etterhvert over i sne som i løpet av natten la seg i et 15 cm tykt teppe over landskapet. Tidligere på dagen hadde kaktusene stått i full blomst med sine kremgule blomster. Det kalde været holdt seg i flere dager i fjellene i Vest-Montana, men kulden ble avbrutt av kortere perioder med varmt solskin slik at sneen smeltet, for så å legge seg igjen følgende natt. Det skal hardførhet til for å kunne blomstre i et slikt klima! Ved Lima var det stukket ut trassé til en ny motorvei, og innenfor denne vokste det tett med *Pediocactus simpsonii*. Jeg gravde derfor ut ca 20 planter som jeg tok med meg hjem. Allikevell var det dessverre mange kaktuser igjen som snart ville bli begravet av bulldozere.

Ellers var det en masse spennende kaktus og andre sukkulenter å se i stater som Utah, Arizona, New Mexico, Texas og Oklahoma. I Mexico gikk turen gjennom statene Tamaulipas, Nuevo Leon, San Luis Potosi, Zacatecas, Coahuila og Chihuahua. På grunn av språkproblemer og mavebesvær kunne jeg ikke reise i dette kaktuslandet i mere enn

Høydedragene i bakgrunnen er voksested til *Pediocactus simpsonii*. Sletten er på ca. 2100 m o.h. fjellene opp til 3700 m o.h.

Pediocactus simpsonii ved Lima, Vest-Montana ca. 2200 m o.h.

Lophophora williamsii ved El Huizache, San Luis Potosi

Ariocarpus retusus ved El Huizache, San Luis Potosi

De to *Neogomesia agavioides*, som jeg plantede igjen

2 uker. Allikevel fikk jeg se og fotografere mange av de plantene jeg hadde drømt om å komme over. Ved El Huizache i San Luis Potosi så jeg store mengder av *Lophophora williamsii*, på samme sted også mange *Ariocarpus retusus*. Ellers var det mange forskjellige arter å se av Mamillaria, Thelocactus, Echinocereus, Astrophytum, Neolloydia med flere på de stedene hvor jeg stanset. Reisen foregikk med buss så stoppmulighetene var begrensede. Selv om jeg noen steder vasset i kaktus la jeg merke til at store kaktusområder i USA og Mexico var oppdyrket eller overbeitet. Sammen med fortsatt innsamling til planteoppkjøpere, gjør dette at flere arter kan komme til å bli utryddet. En av de mest truede kaktus i Mexico er *Neogomesia agavioides* som vokser på et kalksteinsfjell ved byen Tula i Tamaulipas. Jeg har forstått at den allerede kunne være utryddet, men da jeg var på stedet i begynnelsen av mai måned, fant jeg glede- lig nok 5 planter i et område på 100×50 meter.

Plantene er imidlertid meget vanskelige å få øye på, da bare de slanke grå-grønne vortene stikker opp av den grå, stenete jorden. 2 planter som noen mexicanske smågutter gravde opp, plantet jeg igjenn og prøvde å få guttene til å forstå at plantene måtte få stå i fred (trolig forgjeves). Jeg tok også noen bilder av *Neogomesia agavioides* som et bevis på at de enda er å finne i naturen i 1978.

Knut Fjeld,
Vilbergveien 7,
Oslo 6, Norge.

Maihuenia provisorium

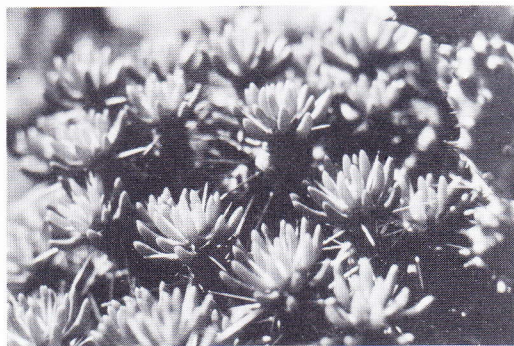
Min interesse for kaktus er som bekendt begrænset til et meget snævert område, nemlig frilandskaktus, eller måske mere korrekt frostresistente kaktus.

Denne interesse har bragt mig rundt til mange samlinger i Europa, såvel private som botaniske. Hvert eneste besøg har givet en brik til det puslespil, jeg kalder cactomani, uden at spillet endnu er gået op.

I næsten alle samlinger, også min egen, findes et utal af planter, der må have påtegningen illegitimum. Store unøjagtigheder i den til rådighed stående faglitteratur gør det ikke nemmere. At kendte fagfolk endog modsiger hinanden, gør det hele lidt mere spændende. Især deres evne til at afskrive andres plantebeskrivelser, med få, eller ingen ændringer morer mig. Derfor nærer jeg i dag den dybeste respekt for de botanikere, som arbejder med plantebestemmelse. I mange tilfælde en næsten umulig opgave uden blomst og frø som studiemateriale.

En eller flere fejl hos en autodidakt som undertegnede, vil naturligvis blive bedømt mildere, da jeg i modsætning til fagfolk ikke har et navn eller en karriere, der sættes på spil. Men da størstedelen af de planter jeg beskriver, er ud fra levende materiale, jeg har, eller har set, mener jeg at kunne tillade mig i al venlighed at korrigere kendte forfattere som dr. J. A. Purpus og hr. Curt Backeberg i denne artikel.

Maihuenia poepigii

Ifølge dr. Buxbaum og flere andre findes officielt kun *Maihuenia poepigii* i kultur, og derudover et par nye fund af hr. Ritter, men ikke nærmere beskrevet.

Maihuenia albolanata (Ritt)
Ubekendt.

Maihuenia albolanata (Ritt)
v. viridulispina

Ubekendt. Jeg har ikke fundet den i kultur, men frø har, som jeg tidligere har beskrevet, været udbudt gennem firma Winther, Frankfurt/M. Uden at have set Ritters beskrivelser mener jeg, der kan være tale om naturhybrider, idet der gennem de sidste 50 år har været en langsom vandring af *Maihuenia* nordpå, med det resultat at mindst tre *Maihuenia* findes i samme område i Argentina.

Maihuenia brachydelphys (K. Sch.)

Findes ved ca. 34. breddegrad i provinsen Mendoza i Argentina, nærmere betegnet ved Paso Cruz nær overgangen til Santiago de Chile i 2000 meters højde. Altså ret afsondret fra alle andre *Maihuenia*. Planten vil først være i kultur fra 1979-80, hvorfor jeg vil undlade en nærmere beskrivelse, men dens røde blomst vil være en begielse for enhver samling.

Maihuenia heteroclada (Ritt)

Stod opført i kataloget over samlingen i Städtisches Sukkulanten-Sammlung Zürich, men blev senere rettet til *Pereskia heteroclada*. En forveksling er let muligt, da såvel blomst som frø ligner *Maihuenia*.

Maihuenia patagonica (tehuelches) (Phil).

Pudedannende, ca. 20 cm høj, tæt forgrenet. De grønne blade er mere eller mindre ægformede, blomsten er hjulformet, udvendig bleggul, indvendig hvid. I øvrigt findes et udmærket foto af blomsten i Knuths den ny Kaktusbog. Med hensyn til tornenes længde og farve samt leddenes størrelse kan der ikke fastsættes noget nøjagtigt, idet de angivelser, der forekommer i litteraturen, ikke stemmer overens med planter, der dyrkes i det nordlige Europa, hverken på friland eller koldhus. *M. patagonica* gror på tørre steder mellem San Julian og Rio Descado langs floden Rio

Chubut og helt op til Sierra de Sanquel og Sierra de Haichol i provinsen Neuquen, en kendsgerning der har været overset af nyere tids skribenter. Britton & Rose noterer sig kun for området mellem Rio Descado i nord til San Julian i syd, altså mellem 46. og 50. breddegrad. Curt Backeberg angiver generøst Patagonien som voksested. Blandt de indfødte er planten ikke populær, de kalder den Chupa Sangre, blodsugeren. Frøet adskiller sig lidt fra de andre *Maihuenia*. Jeg vil beskrive det som sort, ret tykt, ca. 3 mm bredt, 4 mm langt og afsluttende med en indrullet snabel. Holotyp Copenhagen Botanical Garden P. 1977-5451, Argentina, prov. Rio Negro, Leleque, ca. 42° 30', S. 71 W.

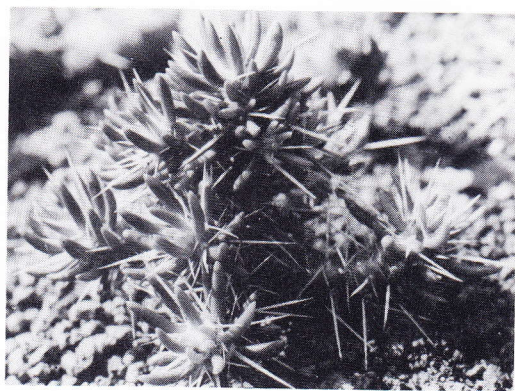
Maihuenia philippii (Web).

Vel nok den smukkeste og mest sirlige *Maihuenia*. Helt udvokset minder den om *Sempervivum arach. var. tomentosum*. Dens lysegrønne blade og de hvide, bløde torne er en fryd for øjet. Ifølge C. Backeberg vokser den i Chile i Cordillerne ved Lineares, og ifølge dr. J. A. Purpus syd for Santiago, hvilket må være en misforståelse. Britton & Rose beskriver voksestedet som det sydlige Argentina, ganske vist under navnet *M. patagonica*. Men da de samtidig benytter de indfødtes betegnelse for denne plante, nemlig Espina Blanca, stod det mig klart at her var tale om *M. philippii*. Plantens udbredelse er mellem bjergene Sierra Sanquel og Sierra de Haichol, ved Neuquen i Argentina. Som særligt kendetegn kan nævnes, at alle torne er hvide, den yderste tredjedel næsten gennemsigtig. Blomsten er hvid, de små, sorte, linseformede frø har en Ø på ca. 2 mm.

Holotyp Copenhagen Botanical Garden P. 1975-5097 75-322 Argentina, prov. Neuquen, Collon-Cura, ca. 40 S. 70 45 W.

Maihuenia poeppigii (Otto).

Ifølge Curt Backeberg findes denne plante i Chile i Chile, men det materiale, der idag findes i kultur, kommer fra størstepartens vedkommende fra Bio Bio provinsen og fra Lajos floden nær Concepcion i Chile. Denne plante er i dag ret almindelig i de fleste botaniske haver, men anses dog stadig af mange fagfolk for at være en sjældenhed, hvilket vel nok skyldes den ret så langsomme vækst og dens uvillighed til at danne rødder ved stiklingeformering. Først i de senere år er der fremkommet tilstrækkeligt med plantemateriale, således at der kan foretages forsøg med den rigtige kultur for henholdsvis friland og væksthus. Den største enkeltplante på friland her i Europa måler

Maihuenia poeppigii

ca. 1 m i Ø, den må jævnlig holdes inde med hækkesaks (nej det er ingen vittighed), men planten gror også hos hr. Pierre Locuty i Thun, Schweiz, og blomstrer godt med en smuk, gul blomst.

Maihuenia valentinii (Speg.)

Denne plante træffes ofte i Chubut provinsen langs floden Rio Chubut og ofte i selskab med *Maihuenia patagonica*. Britton & Rose nævner voksestedet som floden Rio Chubut helt ud til byen Trelew. Blomsten er hvid til lysegul.

Denne plante har voldt mig en del kvaler, idet planter indsamlet på stedet minder stærkt om *M. patagonica*. Tornene er meget kraftige, for det meste grålige, og op til ca. 6 cm lange, hvilket jeg anser for usandsynligt i kultur.

Et af de sikre kendetegn på *M. valentinii* er midtertornen, der er hvidrosa eller creme, så grålig tilsidst lidt rødgrå, især om efteråret. Et andet sikkert kendetegn er de to sidetorne ca. 5 til 10 mm

Maihuenia valentinii

lange, men fuldkommen tilbageknækket mod planten, hvilket fortæller os at dette er *M. valentinii*.

Mr. T. M. Hewitt, indehaver af det kendte Holly Gate Nurseries Ltd. i England, besad denne plante for kort tid siden. Dette kom til mit kendskab, og jeg bad mindeligt om en stikling, men hr. Hewitt beklagede at den ikke rigtig ville gro, og det var derfor umulig at afgive stiklinger. Ikke desto mindre modtog jeg et pænt stykke af planten, hvoraf kun ca. 3 mm af planten var i live. Det lykkedes ikke at redde den, men jeg kunne oplyse at planten var en *M. patagonica*.

Holotyp Copenhagen Botanical Garden

P. 1975-5168 75-739 Øst for Bariloche, prov. Rio Negro, ca. 41 S., ca. 70 W.

Ser vi nu tilbage på mine beskrivelser af de områder hvor *Maihuenia* findes, opdager vi at *M. patagonica* (tehuelches), *M. valentinii* og *M. philippii* mødes i samme område i det vestlige Argentina ved Neuquen, hvorfor man må for-

frø er nærmere beskrevet af fagfolk, men hvorom alting er, det har været en spændende opgave at samle og genopdage Andesbjergenes stolthed, *Maihuenia*.

Folgende *Maihuenia* befinde sich Heute im Kultur im Botanischer Garten Kopenhagen, Botanischer Garten Halle DDR, Städtische Sukkulenten Sammlung Zürich, und im Garten der Verfasser. This *Maihuenia* is in culture today in The Botanical Garden Copenhagen, The Botanical Garden Halle DDR, Städtische Sukkulenten Sammlung Zürich and in the garden of the Autor.

Maihuenia philippii (Web.)

Maihuenia patagonica (tehuelches) (Phil)

Maihuenia poepigii (Web.)

Maihuenia valentinii (Speg.)

Georg Sydow,
Hovmålvej 77,
2300 København S.

Maihuenia patagonica

mode, at muligheden for naturhybrider ikke kan udelukkes, derfor mine bemærkninger i indledningen vedrørende hr. Ritters nye *Maihuenia*.

Alle ovennævnte *Maihuenia* med undtagelse af *M. brachydelphys* findes i kultur omend kun i enkelte eksemplarer, i Københavns Botaniske Have, hvor især hr. Damgård har været mig en stor hjælp, Botanisk Have Halle DDR, Städtische Sukkulenten Sammlung Zürich og min egen have.

Selve problematikken omkring *Maihuenia* vil vel først være løst om 3 til 4 år, når såvel blomst som

I et følgebrev til ovenstående artikel fortæller Georg Sydow, at han har fået en henvendelse fra det ungarske naturhistoriske museum med forespørgsel om, han kunne tænke sig at indgå et samarbejde med de ungarske videnskabsmænd om et projekt, som netop vedrører frilandskaktus. Det ungarske naturhistoriske museums botaniske afdeling arbejder med udgivelsen af en bog om frilandskaktus, som skal udkomme i England på engelsk. Arbejdet med bogen ledes af dr. Debreczy Zsolt, som lige har været i USA på en længere studierejse.

Hr. Sydows deltagelse i projektet betyder, at han får tilsendt 150 eksemplarer af frostresistente kaktus fra Ungarn, og disse planter skal han følge sammen med sine egne omkring 150 planter under vore klimatiske forhold og rapportere til de ungarske botanikere om sine iagttagelser.

Red.

Nagra av mötesdeltagarna pustar ut i en paus vid landboskolens entré

Foto: Kjeld Christiansen.

Mailand hälsar deltagarna välkomna

Från å

Den 27:e och 28:e maj hade vi i N var åter igen på Midtjyllands La välkomna av Frans och Bodil Lau Första dagen inleddes av Peter Br med många fina bilder, om Litl inspirerad och har nu satt en hel c Resten av lördagseftermiddagen ti Saxifraga, Sempervivum och mång Efter kvällsmaten var det dags f *Notocactus graessneri*, stor som en båda stora importerade exemplar *Jatropha podagrica*, Lithops, Copia till salu. Jämför man med priserna När den värsta köplusten hade s California vid Mexikos västra k kaktushalvön.

Nästa dag började med att Kjeld C en god fotograf och en mycket tåln Parodia till dess första blomning!! Nästa punkt var själva generalfors Årmötet avslutades med ett föredr talade om två av mina favoriter, visade bilder av professionell klass Som ni förstår tycker jag det mesta är och att vi då blir ännu fler.

Mötesdeltagarna hade mycket att välja på hos Mailand

Årsmötet 1978

ordisk Kaktus Selskab vårt årliga möte i Grindsted. Det
ndbo- og Husholdningsskole som deltagarna hälsades
sen.

ndt Pedersen. Han höll ett mycket intressant föredrag,
ops och de andra »stenarna«. Själv blev jag mycket
el Lithops-frön.

llbringade vi på Mailand Stauders Planteskole. Lewisia,
a andra sköna plantor bytte ägare.

ör planthandel. För mig var det dagens höjdpunkt.
handboll, *Ferocactus latispinus*, *Euphorbia bupleirifolia*,
många andra fina Euphorbior, vackra exemplar av
oa, Coryphanta, Mammillarior och mycket annat fanns
i Sverige var dessa plantor »oförskämt« billiga.

tillats tog Inge Clausen med oss på en resa till Baja
ust. Hon visa många vackra bilder från den sköna

hristiansen visade bilder från sin egen samling. Kjeld är
odig man. Det tog honom 14 år att från frö driva upp en

umlingen som av löpte programenligt.

ag av J. Müller och H. Keil från Schleswig-kretsen. De
Echinocereus och Gymnocalycium, samtidigt som de

var bra på årsmötet och jag hoppas kunna åka dit nästa

Torbjörn Haldammen.

Om man trottnade på utomhus plantor kunne man ta en
titt i Mailands växthus

Nyerkendelser inden for pode-praksis

Nedenstående artikel er med tilladelse oversat fra det tyske KauS' juli-udgave 1978:

Enhver kaktussamler har i sin samling planter, der fra naturens hånd optræder som enkeltkseksemplarer og hverken har aflæggere eller sideskud, selv om man godt kunne ønske sig sådanne til formering. Dette ønske gælder i høj grad importplanter, af hvilke man af sikkerhedsgrunde gerne vil skaffe sig et andet-eksemplar i sin samling – for slet ikke at tale om ønske-blikkene fra kaktusvenner, der samler i samme retning. Tilbage bliver kun at tage podekniven.

Nu er det som regel intet problem at skære toppen af en plante, at få toppen til at danne nye rødder eller at pode den, og at få reststammen til at levere nye skud. Vil man foretage denne operation på flad-kugleformede arter – i mit tilfælde drejer det sig om *Lobivia* – så er topskuddet dog ikke mere end en tynd skive på halvanden cm i tykkelsen, og af den forblivende reststamme kan man ikke være helt sikker på, at den vil være i stand til at udøve den ønskede funktion endnu eller vil tørre ind og dermed hane vores ulejlighed. Som regel går det dog efter ønske med at få reststammen til at give nyskud, såfremt planten har gode rødder og snittet ikke er foretaget for langt nede.

Men lad os kigge lidt på det nævnte topskud. At lave en skrå-snitning langs kanterne kan dårligt lade sig gøre, for så bliver der ikke meget tilbage af topskuddet. Vælger man at lade topskuddet tørre, så falder vævet i den grad sammen, at skiven – hvis man vender den om – ligner en skålformet dan-nelse, der ikke opmuntre en til et forsøg på at få den til at danne egne rødder. Den mest sikre vej synes at være podning på et bredt pode-underlag. Nu skriver alle navnkundige autorer i kaktuslitte-raturen, at midtercylinderen på topskuddet og podestammen skal have samme diameter for at kunne vokse sammen, og er dette ikke muligt, skal topskuddet forskydes så meget til siden, at midter-cylinderen foroven og forneden i hvert fald kryd-ser hinanden.

Skærer man nu toppen af *Lobivia*-importplanten på 8 cm diameter, så præsenterer den – fordi den

på sit hjemsted er vokset langsomt – en midter-cylinder på 3 cm, hvorimod vort hurtigtvoksende pode-underlag kun har én på 1 cm. Man ville opnå et mærkeligt udseende, såfremt man nu ville sætte pode-skiven så meget til siden, at midtercylinderen foroven og forneden krydser hinanden. Der er altså kun et at gøre for at få en syns-behagelig symmetri ud af det, nemlig at sætte topskuddet lige oven på podestammen trods de forskellig store cylindre, og så overlade det til planten selv at klare cylinderproblemet. Og den klarer det! Efter fire ugers forløb er der sket en fuldstændig sammen-voksning uden komplikationer.

Det skildrede eksempel er kun et ud af en lang række podninger med samme eller lignende for-skellig målestok, som aldrig gav fejlresultater. Tværtimod! Sammenvoksningen skete ved slige bred-kugleformede arter altid på en særdeles per-fekt måde. Dette skulle være grund nok til kritisk eftertanke. Efter min mening er kravet om en berøring af de to midtercylindere kun en nødven-dighed ved små og bittesmå topskud for at sikre en så hurtig safttilførsel til dem som muligt efter podningen. Ved podning af planter med en stør-relse som en valnød og større kan man give afkald på den nøjagtige cylinderberøring. Enhver plante råder fra midtercylinderen af – ved gennemskæring af planten mere eller mindre godt synligt med det blotte øje – over sidestrenge varierende i tykkelse, der fører ud til areolerne, tornene og blomsterne. En såret eller topskåret plante går altid i gang med at udskille en eller flere af sidestrengene kraftigere, som regel i retning af de højest forefindende areoler, hvorfra der så snart viser sig tegn på nyskud. Naturen har her sørget for selvopholdel-sesdriften.

Da der i vores anførte tilfælde såvel hos topskud-det som hos podestammen findes disse side-strengene, kommer det nødvendigvis ved en sam-menføjning *altid* til en forbindelse mellem foroven og forneden, og man kan gå ud fra, at nogle af sidestrengene under sammenvoksningen bliver særligt udprægede og at de overtager den centrale funktion mellem de to i diameter forskellige mid-tercylindere.

For fuldstændighedens skyld skal det siges, at sammenvoksningen også efterhånden sker i de ydre celleområder og ikke kun omkring midtercylindren. Et afsluttende ord endnu til pøde-praksis med flad-kugleformede større planter: trykket oppefra skal helst være så kraftigt som muligt, og ekstra direkte på toppen, hvilket man opnår ved at lægge træstykker under elastikkerne i topregionen, – for uden dette ekstratryk kan podningen alligevel mislykkes, men kun, fordi der uden dette centrale tryk i midten af podningen kan danne sig et hulrum, – og *ikke*, fordi midtercylindrene er forskellige i diameter.

Hans Schreger
Neersen 5
3280 Bad Pyrmont
Vesttyskland

NB: En tak til forfatteren af denne interessante artikel, at han har stillet den til rådighed for redaktionen af »KAKTUS«.

Oversættelse: H. Keil

Fra redaktionen

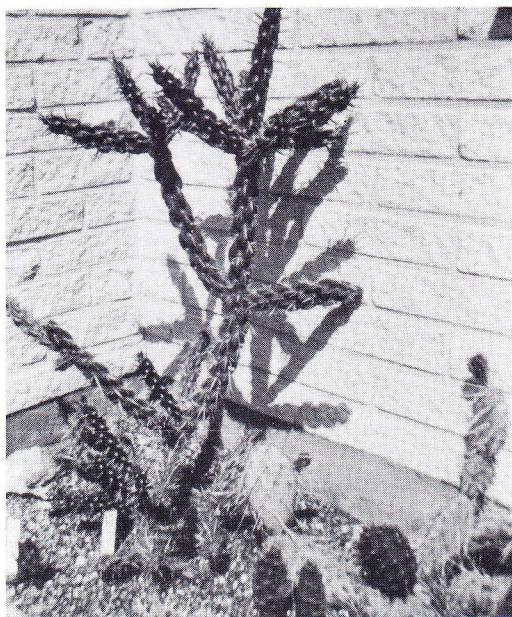
Med denne udgave af vort blad indledes nu en ny æra for »KAKTUS«. Det er ikke den store og revolutionerende ændring, som er sket. Bladet beholder format og lay out, som man hidtil har kendt det, men ved fremstillingen benyttes en ny trykmetode, som kaldes off-set.

Denne ændring skulle betyde en billiggørelse af fremstillingen, så man formentlig kan bibeholde det kontingent på 70 kr. årligt, som har været gældende de sidste år. Når vi skriver formentlig, hænger det sammen med, at vi ikke ved, hvad der kan komme af forhøjelser på bl.a. porto. Den allerede vedtagne momsforhøjelse trækker jo i modsat retning af vore bestræbelser på at holde udgifterne nede.

Men vi har altså prøvet en ny fremstillingsmetode for vort blad, og denne udgave må betragtes som en prøve på hvordan kvaliteten kan blive i fremtiden. Vi tror på, at den vil være tilfredsstillende, så vi kan fortsætte på denne måde fremover, og håber, at medlemmerne vil mene det samme.

Red.

Et beskyttet frilandsbed

For et par år siden (okt. 76) skrev jeg en artikel her i »KAKTUS« om et af de bede, jeg har med frilandskaktus. Det er det bed, jeg overdækker med et plasticlag om vinteren. Jeg antydede i slutningen af artiklen, at en streng vinter måske ville tynde stærkt ud i planterækkerne.

Det er da også sket, men ikke i så stort et omfang som man kunne frygte. Kun *Opuntia microdasys* og *electroclada* har givet op (ved ca. $\div 15^\circ$). En lille *Rebutia* sp. er simpelthen blevet ædt af insekter!

Det har – lidt ufrivilligt – givet plads til andre planter, men først en omtale af de »gamle« og deres udvikling.

Cylindropuntia imbricata. Denne min største frilandskaktus måler nu ca. 80 cm! Den er nu begyndt at grene sig i toppen, og det skulle ifølge faglitteraturen give håb om snarlig blomstring. En imponerende plante.

Austrocylindropuntia vestita. Den har fortsat sin gode vækst og har blomstret de to sidste år. I 1977 i september, i år i august.

Echinocereus triglochidiatus var. *paucispinus*. Vokser meget langsomt. Starter først væksten sidst i juni.

Neobessaya similis. Også den vokser langsomt, men den blomstrer hvert år.

Chamaecereus silvestrii. Den flittigst blomstrende af alle. På en enkelt dag i juni talte jeg 51 blomster!

Tricocereus chilensis. Ikke ligefrem nogen hurtigløber, men den er nu ca. 20 cm høj og har ikke haft antydning af kuldeskade.

Agave filifera. Mangen en kold vinternat har jeg sendt den en nervøs tanke, men den har klaret sig fint. Den måler nu ca. 30 cm i diameter og er virkelig en perle!

Opuntia mojaviensis. Vokser voldsomt, men har ikke blomstret.

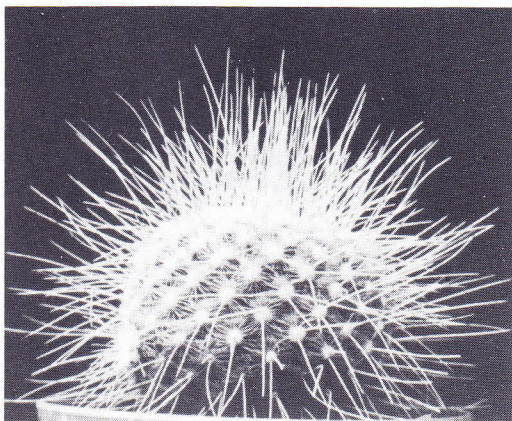

De sidste par vintre har jeg udnyttet pladsen mellem de frit udplantede kaktus ved at anbringe potteskultiverede planter (knastørre naturligvis). *Austrocyllindropuntia cylindrica* og *verschaffeltii*, *Gymnocalycium gibbosum*, *Pterocactus tuberosus*, *Agave utahensis* (også var. *nevadensis*) og *Delosperma sutherlandii* for at nævne nogle.

Flere af disse er nu plantet frit ud samme sted, og det skal blive spændende at se, hvordan de klarer sig til vinter.

Vagn Thomsen,
Sneppevej 12.
9270 Klarup.

Mammillaria geminispina

Ovenstående billed viser *Mammillaria geminispina*, som er hjemmehørende i Centralmexico. Det er en meget iøjnefaldende plante på grund af de hviduldnede axiler og areoler samt de hvide torne. Især de meget lange midtortorne med mere eller mindre mørke spidser giver en fin kontrast til det grønne plantelegeme. Navnet *geminispina* angiver, at der skulle være to midtortorne, men der kan nu godt være flere. Blomsterne har jeg endnu ikke set på mine egne planter. De skulle imidlertid være cremefarvede med karminrød midte.

Planten trives fint i almindelig kaktusjord. Foreringen sker let med frø og stiklinger, de sidste fordi lidt ældre planter villigt sætter sideskud.

Arten synes at være noget variabel med hensyn til behåring og tornlængde. Det viser i hvert fald mine egne tre eksemplarer (nærstående varieteter?), og det er nok noget, man skal være opmærksom på, når man udvælger de bedste af sine frøplanter.

Ole Nielsen,
Møllegårdsvej 4, Sigerslev
4660 Store Heddinge.

Hvordan dyrkes *Melocactus*?

Et medlem har tilskrevet os følgende: »Kaktus-bladet har snart adskillige gange kommet med hentydninger til og billeder af *Melocactus*, men der har indtil nu ikke været nogen dyrkningsanvisning for dem. Jeg fik mit første (unavngivne, men billige og uimodståelige) eksemplar af slægten hos Bent Jørgensen i Vallengbæk for et par dage siden. Desuden planlægger jeg at så nogle til næste forår, og det kunne jo være interessant at vide lidt om, hvordan et sådant forehavende kunne spænde af«. I et forsøg på at give svar på ovenstående spørgsmål må jeg ty til litteraturen, idet mine egne erfaringer med *Melocactus* ikke er særlig store. Det bliver da dr. Franz Buxbaums »Cactus Culture Based on Biology«, som må holde for, og jeg citerer:

»Unge planter af *Melocactus* klarer sig forholdsvis godt, hvis de er holdt meget varmt i sandet jord (2/3 sand). Alligevel kræver formering fra frø stor tålmodighed, idet cephaliet, som gør planterne interessante, kun forekommer på ældre planter, og disse er meget vanskelige at holde. Grunden til dette sidste er først og fremmest, at planterne vokser i saltholdige kystområder og har et rodsystem, som ligger lige under jordoverfladen, men spredes langt. En *Melocactus* så stor som en knyttet hånd kan i deres hjemland have rødder op til 3 meter lange. Derfor kan planten optage saltfrit regnvand. I en urtepotte er pladsen begrænset, således at planter med følsomt rodsystem ikke gror godt og behøver meget forsigtig og erfaren pasning for at holde dem i live. Vand må kun gives i virkelig varmt vejr, og derfor er let overbrusning af betydning. Frøplanter på egen rod gror hurtigere end podede frøplanter og vil derfor blomstre tidligere. Frøplanter er også meget lettere at have med at gøre end importerede planter. I henhold til Krainz gror arter fra kystområder og på egen rod bedst i 2 dele bøgeløvjord med nogen mistbænkjord, 1 del groft grus og lidt lermuldet jord. I stedet for løvjorden kan, hvad gartnerne kalder alpeviol-jord, bruges. Denne blanding viser, at *Melocactus* er ømtålelige over for alkalisk jord, for alpeviol kræver en svagt sur jord (ca. pH 4.5).

For arter fra indre landområder anbefaler Krainz 1

del løvjord, 1 del mistbænkjord, 1 del lermuld og 1 del groft grus.

Efter at planterne har dannet cephalium bør de ikke omplantes, hvis det kan undgås, fordi evnen til at danne nye rødder er mindre. I alt fald er det bedre at give gødningsvand end at ompotte.

Om vinteren holdes planterne på en lys og varm plads og absolut tørre. *Kun for erfarne dyrkere!* Så er citatet fra Buxbaums bog slut, men det skal lige nævnes, at han regner *Melocactus neryei* fra det centrale Brasilien for lettest i kultur. Nu er det jo en noget ældre bog, og der er sikkert kommet flere arter til, siden den blev skrevet, deriblandt måske andre, som er lettere at have med at gøre. Recepterne på jordblanding er også lidt indviklede, men de giver dog en idé om, hvad det er, planterne kræver.

Under min søgen i litteraturen efter beskrivelser af *Melocactus*-kultur kom jeg over en kuriositet, som viser, at forfatterne kan have forskellige opfattelser af, hvornår planterne gror bedst. Hos Curt Backeberg i *Cactus Lexicon* læser man følgende under *Melocactus*: Podede frøplanter gror almindeligvis godt. Som nævnt i begyndelsen, er mine erfaringer med *Melocactus* begrænsede. Jeg har dog de sidste år sået nogle arter *Melocactus*. De spirede også ganske udmærket og klarede sig fint indtil vinteren satte ind. Ikke en eneste klarede overvintringen. Dette til trods for, at de stod i skåle ved siden af andre arter, som absolut ikke kan siges at være lette at overvintrere. Jeg tror at kende årsagen: For lidt varme under overvintringen. Vil man dyrke *Melocactus*, må man nok indstille sig på at ofre temmelig megen varme på disse planter.

Under læsning af ovenstående citat synes én passus at være temmelig kontroversiel. Det tilrådes at overvintrere voksne planter absolut tørt. Men når man holder planter meget tørt vinteren igennem, kan det ikke undgås, at de meget fine sugerødder visner bort. Når man så endvidere læser, at de voksne planter har meget svært ved at danne nye sugerødder, bliver det en vanskelig opgave at holde dem i live. Det er nok et spørgsmål om at finde den rigtige ballance. Men, som skrevet står: Det er kun for erfarne folk. Kjeld Christiansen.

Interview med et af de yngste medlemmer af N.K.S.

Astrophytum myriostigma ca. 14 år gammel og har nogle meget pæne, gule blomster

Lars Søndergaard, der er 11 år, fortæller om sin samling:

»For godt 3 år siden købte jeg en pose kaktusfrø. Det var spændende at se dem spire og gro, så året efter købte jeg igen nogle kaktusfrø. Søjorden blander jeg selv; den består af 90 dele bakkegrus og 10 dele almindelig stueplantejord – blandingen bages i ovnen i 1 time ved 200 grader Celsius inden såningen.

Hovedparten af planterne i min samling er således af egen avl; men jeg har da også fået en del aflæggere forærende, og nogle af planterne er indkøbt – blandt andet på N.K.S.'s tur til Holsten. I alt har jeg næsten 400 planter af 200 forskellige arter. Mors blomster har i de år, hvor jeg har dyrket »tusser«, måttet vige pladsen i vindueskarmen. Nu er der dog blevet så mange planter, at far er ved at hjælpe mig med at lave et drivhus til dem.

De kaktus, som jeg bedst kan lide, er mine echi-nopsiser, der tit er i blomst. Den største er ca. 50 cm høj og ca. 14 år gammel. Da jeg fik den, havde den aldrig blomstret. Et par måneder efter, at jeg havde fået den, fik den én blomst, og siden da har den fået flere og flere blomster hvert år. Jeg har også en del gymnocalycier, der ligeledes tit er i blomst; en del rebutier ... og sådan kunne jeg blive ved.

Ved pasningen bruger jeg en Substral fugtigheds-måler for at se, om de trænger til vand. Jeg bruger den gødning, som Martha og Otto Forum Sørensen har fundet frem til (kan købes i Indkøbscen-tralen, red.) – den er meget fin til kaktus og også god til andre potteplanter.

Selv har jeg et par kaktusbøger, men jeg låner også alt, hvad der findes om disse dejlige planter, på biblioteket. Jeg læser også de mange gode artikler, der er i »Kaktus« – det blad er jeg meget glad for. Møderne i lokalkredsen om vinteren og »åbent hus« møderne om sommeren deltager jeg i med meget stor interesse.

Det er nu ikke »tusserne«, der optager al min fritid; min anden store interesse er svømning. Men med håbet om at mange flere piger og drenge vil få interesse for kaktus og andre sukkulenter, sender jeg de venligste hilsener til alle i Foreningen.«

*Interview og foto:
Ruth Jensen,
Akselholm,
4450 Jyderup.*

MEDLEMMERNES HJØRNE

APROPOS SOMMER

Fra Ribbedalen må jeg berette, at vi har hatt en unormalt våt sommer i forhold til det meteorologene kaller normalt. Disse meteorologene har åpenbart vært på fellesferie i år (slik opplegget pleier å være i staten). Følgen av dette var, at alle hjemmesittere ble nedtrykket av bastante lavtrykk! Bildet viser et noe fuktig glimt fra mitt utendørs-kaktus-anlegg, forøvrig en tro kopi av Walthers hage. For sommeren 1978 gjaldt det, å være påpasselig mot overvanning!

*Med kaktus-hilsen
Areol Gråtust, d.y.
Ribbedalen, Norge.*

Kaktus med affektionsværdi

I tilleggget til sidste nummer af »KAKTUS« - nr. 2, 1978, fremsatte Peter Brandt en opfordring til medlemmerne om at sende ham navnene på deres yndlingskaktus, og de slægter de foretrak at samle på. Det fik mig til at tænke videre: det kunne da være værd at høre om, hvornår, hvorfor og med

hvilke planter startes en kaktussamling, og hvor gamle er egentlig de planter, der står rundt om i samlingerne?

Min egen samling blev grundlagt i 1954, da jeg var 10-11 år gammel, idet min mor forærede mig tre små kaktus, som hun havde købt hos den lokale grønthandler.

Den ene lykkedes det mig aldrig at finde navnet på, og den døde for 3-4 år siden af korksyrge. I løbet af en uge blev ca. 95% af dens overflade forkorket. Jeg har – heldigvis – ikke set noget lignende hverken før eller siden. Jeg lod den stå i nogen tid i håb om, at der ville komme et sideskud på den uforkorkede del, men det kom der ikke, og så kasserede jeg den.

Den anden er en ganske almindelig *Cereus peruvianus*. Den har jeg stadig, og den har jeg fornøjelse af. Planten har 4 ribber, og den sætter kun sideskud på to af dem. Indtil nu har sideskudene på den ene side alle været med 4 ribber som på hovedskuddet, mens sideskud på den diametralt modsatte ribbe alle er med 5 ribber. Nu for nylig har jeg skåret toppen af hovedskuddet, i håb om at få flere sideskud, så jeg kan se om fænomenet fortsat holder stik.

Den tredje af mine første kaktus er, så vidt jeg ved, en echinopsis af en slags. Den har jeg også endnu, selv om jeg ikke selv forstår, hvorfor jeg beholder den, for faktisk har den aldrig voldt mig andet end ærgrelser. Da jeg fik den, var den en lille kugle med 12 ribber, næsten dækket af brune torne. Nu da jeg tænker tilbage, kan jeg godt huske, at den allerede den gang forekom mig at se lidt melanolsk ud. Nu 24 – fireogtyve – år senere har planten nået den »imponerende« størrelse af 12,5 cm i højden og 7,5 cm i diameter på det tykkeste sted. Kuglen er blevet oval, og tornene er stadig meget korte, så de ikke mere dækker planten. Dens livsform er uforanderlig enkel: hvert forår vågner den lidt op, og sætter en ny kreds – eller 2 – af areoler rundt i toppen. Så sætter den et sideskud – eller 2 – der vokser op til kirsebærstørrelse, og så går den i dvale igen. Blomster har jeg aldrig set på den. Jeg har i årevis prøvet alt muligt for at få den til at blomstre. Jeg har varieret lys, luft, temperatur sommer og vinter, jordbund, fugtighed og gødning. Jeg har også haft den i haven om sommeren i en årrække. Intet kan bryde dens livs-

mønster. Som regel fjerner jeg sideskuddene. De af dem, jeg har plantet, opfører sig ligesom moderplanten, d.v.s. én af dem satte faktisk en knop, men den faldt naturligvis af, før den sprang ud. Hvis nogen vil have en aflægger af en virkelig nederdrægtig, besværlig plante, så kom kun. Men jeg kan ikke love at blive storleverandør, for den sætter som sagt kun 1-2 aflæggere om året. Som sagt, jeg ved ikke, hvorfor jeg beholder den. Det er nok en tåbelig sentimentalitet, der forhindrer mig i at kassere en af mine ældste planter. Jeg håber naturligvis også stadig, at nedkalde miraklet, så jeg ser en blomst eller to. Men somme tider, har jeg lyst til at hakke den i små stykker, og hælde den i salatskålen. Men den er såmænd nok giftig, for end ikke udlusene vil den have.

*Hanne E. Hansen,
Limfjordsvej 1,
2720 Vanløse.*

Fra en begynders drivhus

Øst for Thisted går en smal strimmel land mellem Vesterhav og Limfjord, rig på klitplantager og fulgereservater og som følge deraf ikke særlig folkerig. Blåsten har ikke givet tradition for blomsterhaver, og måske derfor må jeg som enlig kaktussamler køre meget langt og meget hurtigt for at komme til kredsmøder. Efter opfordringen på sidste generalforsamling i Grindsted har jeg fået både Thisted Dagblad og Fjerritslev Avis til at bringe en noget agiterende artikel for hobbyen og kaktusselskabet, men vist uden resultat, så drømme om en lokal kreds må nok opgives.

Hos samlere i Vestjyllandskredsen har jeg erhvervet starten på en samling; på et par Tysklands-ture har jeg set en vidunderlig samling i Hannovers Berggarten, og ved Stuttgart købt dyrere kaktus ved Karl Uhlig og billigere, men også spændende kaktus ved hr. Epple. Så har jeg købt 300 små kaktus med navn for ca. 3 kroner pr. stk. hos Abbey Brook i England, frilandsopuntier hos P. C. O. Nørgård på Mors, og fine, små podede kaktus hos Peter Hansen i Gjerlev. Farmor har bidraget med et 12 kvadratmeters Eden drivhus. En del frø, sået i november og januar i akvarium med lys og termostatvarme, har spiret ganske pænt.

Nu har jeg så 2 års begynderjubilæum i min kaktusensomhed. Det er en stor begivenhed, hver gang kaktusbladet kommer, og det var en stor

begivenhed, da min første besøgende kaktusmand, Hans Skovsgård med bedre halvdel, uanmeldt dukkede op en travl eftermiddag i apoteket og havde tid til at vente til fyraften. Jeg var lidt stolt over at kunne levere 10-15 kaktus til en avanceret samler, og herligt var det, at han kunne klistre slægtsnavn og måske artsnavn på nogle af mine navnløse. Naturligvis fik jeg gode sager igen.

Jeg har mine kaktus i røde, firkantede plastpotter på 6, 7 og 10 cm diameter, anbragt på flamingo-bakker, herved kan jeg bedst følge og nyde hver enkelt kaktus. Til samme brug har jeg for hver plante, bortset fra navnløse og dubletter, lavet et lille kartotekskort med angivelse af kaktussens bredde og højde samt evt. oplysning om blomstring m.m. Første måling var i midten af maj, næste i midten af juli, og til oktober skulle jeg gerne have en sidste måling. Senere skulle en årlig måling som regel være nok. Det lyder tørt, men er faktisk spændende, for udsvingene var meget store. De fleste af Peter Hansens podninger var på 2 måneder vokset 50%, en enkelt havde syvdoblet sin størrelse på samme tid! Det fristede naturligvis til selv at prøve kunsten, selv om en så hastig vækst kun kan være ønskværdig, når man gerne i en fart vil have noget formeringsmateriale. De fleste planter på egen rod havde groet lidt i højden og/eller drøjden. De kaktus, der ikke viste vækst ved 2. måling i juli, viste ofte ved eftersyn meget dårlige rødder, hvorfor jeg plantede dem om i et mere surt pottemateriale. På den anden side stod mange fast i potten, hvorfor jeg antog, de var i orden. Samme gjaldt også en del, der ligefrem var skrumpet noget ind uden at have mistet deres friske udseende. Det vil vise sig.

Jeg havde plantet næsten alle kaktus i en blanding af færdigpakket spagnummuld og knust, brændt flint, som jeg senere erfarede indeholdt 4% kalk. I »Kaktus« side 38-39 ses en interessant oversigt over jordbundsanalyser fra flere, sydamerikanske kaktusområder, der alle var neutrale til ret stærkt sure. Ved vanding med vort hjemlige ledningsvand tilføres der ydermere kalk/base. Selv om mange kaktus må formodes ret tolerante heroverfor, må det være rimeligt at bruge regnvand eller ledningsvand tilsat lidt syre eller sur gødning. Den af kaktusselskabet forhandlede gødning har ret sur reaktion, men jeg foretrækker for ikke at overgøde at sætte lidt svovlsyre til hver kande vand, idet jeg i mangel af pH-meter klarer mig med pH-strimler. Når man kender sin kande og sin svovlsyre, behøver man naturligvis kun at måle en gang

imellem. Ved at syre med svovlsyre dannes jo gibs, der findes i mange kaktusjorder, og som hverken gør fra eller til, efter hvad oplyses. Til eventuelle besøgende: tag en dunk af jeres ledningsvand med samt en kaktusstikling, så måler vi og giver svovlsyre i bytte!

Sidste vinter overvintrede jeg hele samlingen i et halvmørkt lokale ved 10-11 grader. Et par gange i vinterens løb lod jeg kaktuserne suge lidt vand fra neden. Enkelte, der ville vintervokse, satte jeg så så lyst som muligt. *Neoporteria gerocephala* lavede aprilsnar: 1. april stod den med en krans af røde knopper. Henrykt satte jeg planten lyst og varmt i stuen, hvorpå den trak knopperne ind igen! En sådan oplevelse nedskriver jeg på kartotekskortet. Kartoteket er iøvrigt vældig praktisk at medbringe ved møder eller besøg hos handlende, så man hurtigt kan se, hvad man har.

P. C. O. Nørgårds frilandsopuntier er jo fristende at dyrke indendørs et par år eller 3, så man kan opformere stiklinger til bytning. Sidste vinter overvintrede jeg disse ved 10 graders varme, og det gav nul blomstring 1978. Uden frost ingen blomstring, erindrede Nørgård mig om!

Endelig fik man så Backebergs kaktusleksikon, og har man en tysk ordbog, kan man godt med lidt tålmodighed få en masse ud af det. Det tog kun 10 minutter at løse opgaven i kaktusbladet, forhabentlig rigtigt.

Det er utroligt, så meget stof der står at læse i nyere og ældre numre af Kaktus. Meget frister til nærmere efterprøvning, og jeg har foreløbig forsøgt mig som fotograf. Det går nok bedre næste gang!

Begrebet kaktus med eller uden navn opfattes meget forskelligt hos de samlere og forhandlere, jeg har besøgt. Selv har jeg 3 bakker med navnløse og er lykkelig, hver gang en navnløs kan flyttes over til de frelst med navn. Jeg har tidligere omtalt udryddelse af uldlus med slaensnaps. En af mine navnløse fik en uldlus – i mangel på slaensnaps foretog jeg aflivningen med Krabask. Nu er jeg kommet i tvivl om, om det var uldluseuld eller kaktusuld, og havde jeg nu kendt navnet på kaktussen, havde jeg jo kunnet slå op, om den skulle have uld eller ej. Ialtfald har jeg nu en kaktus, der dufter lifligt af Krabask – hvor mange har det?

Axel Ansø, pilletriller.

BØGER OG TIDSSKRIFTER

Kakteen und andere Sukkulenten, nr. 8, 1978

Tidsskriftet udsendes i 12 numre om året til medlemmerne af det tyske, det østriske og det schweiziske kaktusselskab.

Format: Som »Kaktus«.

Indhold: 28 sider tekst og annoncer + 4 sider meddelelser fra selskaberne, 18 fotografier (heraf 3 i farve).

Man kan få tidsskriftet tilsendt ved (f.eks.) at melde sig ind i Deutsche Kakteen-Gesellschaft, Moorkamp 22, D-3008 Garbsen 5. Indmeldelsen koster 42,- DM, derefter er kontingentet 34,- DM om året.

I augustnummeret gennemgås i forskellige artikler forhold vedrørende *Mammillaria insularis*, *Opuntia microdasys* var. *rufida*, *Rebutia heliosa*, *Ferocactus glaucescens*, *Neobesseyia asperispina*, *Crassula susannae*, *Astroloba spiralis* og *Weingartia hediniana* – *Weingartia lanata*. Dertil kommer artikler om den praktiske anvendelse af *Sisal-*

agaven, om kombineret plantebeskyttelse, om gruppering af sulcorebutier efter blomsternes duft, om grundreglerne for kaktuspleje og om den nye litteratur om kaktus og andre sukkulente planter. Dette nummer af tidsskriftet er knap så interessant, som det plejer at være; men »Kakteen und andere Sukkulenten« er ellers anbefalelsesværdigt. Hvis man selv vil danne sig en mening om tidsskriftet, så kan argang 67, 68, 69 70, 71, 75 (8-12), 76, 77 og det udkomne af 1978 læses i N.K.S.'s bibliotek.

Hans Grønlund

En bog for alle med interesse for kaktus og andre sukkulenter

Lige når man ser bogen, bliver man ikke vanvittig imponeret. Den er lille i nærmest lommebogsformat. Illustrationerne hjælper ganske overordentlig. Der er 222 farvefotos af meget fin kvalitet, som bredt repræsenterer teksten. Dertil

27 s/h fotos og 12 tegninger som professor Rauh anvender i pædagogisk og illustrativt øjemed. Kort sagt »Schöne Kakteen und andere Sukkulente« af Rauh er kommet i nyt revideret oplag. Der findes efterhånden mange gode kaktusbøger. Rauhs bog hæver sig imidlertid langt, langt over gennemsnittet ikke i kraft af billederne, men først og fremmest på grund af teksten. Alle aspekter ved kultur bliver nemlig behandlet forsvarligt (former – podning – importplanter etc), hvad der ikke altid er tilfældet i andre bøger om samme emne. Bogen er på 292 sider, hvoraf ca. 50 sider er om kultur o.l.

Bogen koster DM 19,80 og sælges af Gebrüder Bornträger Verlagsbuchhandlung, Johannesstrasse 3 A, D-7000 Stuttgart 1, Vesttyskland – og den er særdeles anbefalelsesværdig hvis man blot er nogenlunde gode venner med det tyske sprog.

Peter Brandt Pedersen

Tre interessante bognyheder

Bog anmeldelser modtaget fra vor tyske ven Helmut Broogh i Wattenscheid:

»Growing the Mesembs« af Ed Storms – 26 sider med 4 helsides farvetavler og 22 sort/hvide billeder. Prisen er 2 engelske pund plus en international svarkupon hos Whitestone Gardens Ltd, Sutton-under-Whitestonecliffe, Thirsk, Yorkshire YO 7 2PZ, England.

Med populærnavnet »Mesembs« redder forfatteren os fra det noget krævende tunge arbejde i korrektudtalen Mesembryanthemaceae, og da han overhovedet er en praktisk og erfaren herre forstår han kunsten at fortælle det væsentligste om denne fantastisk spændende slægt kortfattet! Storms fortæller klart og præcist, hvordan de forskellige arter skal passes og plejes. Bogen skildrer slægten alfabetisk fra *Acrodon* til *Vanheeridia* med 63 udvalgte arter. Vi får en god orienteringshjælp gennem de 4 farvetavler, som viser 94 Lithopsarter i fire farvetryk i fin kvalitet.

Dette lille specialværk sparer læseren for megen bladen omkring i større og dyrere specialværker. Og det er tit en fordel.

»Haworthia Handbook« af Bruce Bayer, udgivet af botanisk have i Kirstenbosch, S. Afrika. Bogen er på 184 sider med 119 halvsides sort/hvid foto og 5 helsider akvarelgengivelse af Howorthiaer. Bogen kan købes for 4,80 engelske pund hos J. W. Pilbeam, 51 Chelsfield Lane, Orpington, Kent England.

Forfatteren kalder i undertitlen sit værk for en håndbog over arterne med bestemmelsesnøgle og illustrationer og dermed er målsætningen angivet. Bogen indeholder en taxonomisk revision af slægten, som bygger på G. C. Smiths arbejde, og er dokumenteret med talrige fotografier alle optaget på naturlige voksesteder. Teksten er kort, knap og uden »litterært fyld«, men netop også lige sådan at den har alt med, hvad der er værd at vide om *Haworthia*.

En meget anbefalelsesværdig bog for alle, der er interesseret i sukkulenter.

»In the Magic Land of the Peyote« af Fernando Benitez fra University of Texas, U. S. 198 sider og 23 sort/hvide billeder. Bogen kan købes hos Abbey Garden Press, Box 3010 Santa Barbara, California 93105, USA for 10,25 US-Dollars plus 10% i forsendelsesgebyr.

Næppe nogen anden kaktus, *Lophophora williamsii*, er blevet behandlet så indgående i skrift og tale. Denne egentlig såre uanseelige plante er blevet gjort til objekt for mange fantasifulde spekulationer. En bogsamler kunne nemt få et helt lille bibliotek, hvis han/hun specialiserede sig på denne plante. Skønt der altså er skrevet side op og side ned, hvad har så denne bog af nyt at byde på om planten?

Forfatteren fører os med Huicholindianerne ind i Mexico, og han beretter, hvordan han som den første ikke-indianer var med dem på deres lange ture til fods på jagt efter den »guddommelige Peyote«, og hvordan han selv har deltaget i Peyoteros' ceremonielle handlinger.

Dette er altså ikke en egentlig kaktusbog, men snarere en kulturhistorisk beretning om en kendt og elsket kaktus – og til og med en god bog!

Helmut Broogh.

Anmeldelserne fordansket og bearbejdet ved P. Brandt Pedersen.

KØB – SALG – BYTTE

– 10 forskellige sjældne podede kaktus frit tilsendt 150 kr. *Peter Hansen, Stolsebjergvej 20, 8983 Gjerlev J.*

WHITESTONE GARDENS LTD.

**Sutton-under-Whitestonecliffe,
Thirsk, N. Yorks. Y07 2PZ, England**

Specialist i postordre af kaktus og andre sukkulenter, bøger, frø m.m. Send tre internationale svarkuponer (post) for vor fuldt illustrerede 36 siders prislister, som indeholder verdens mest omfattende bogliste.

INDKØBSCENTRALEN

Nordisk Kaktus Selskabs indkøbscentral skaffer potter, gødning og andre ting, vi har brug for i vor hobby.

Henvendelse til:

REINHOLDT LAURSEN,
Samsøvej 16, 7200 Grindsted
Tlf. (05) 32 29 21.

Tilbud af privatsamling

Til nybegynderen:	
10 forsk. planter af formeringer (incl. porto)	50.- kr.
Til specialsamlere:	
6 forsk. sjældne Gasteria (incl. porto)	50.- kr.
8 forsk. tild. sjældne Rebutia (incl. porto)	50.- kr.
(40 forsk. Rebutia haver)	
Til den kræsnæ:	
1 hold à 5 forsk. Import-Copiapoa (incl. porto)	100.- kr.

Send beløbet, hvorefter planterne bliver tilsendt.

HANS KEIL

Dansk Skole, D-2381 TOLK, Sydslesvig

NB: Andre tilbud mod svarporto.

HAR DE PRØVET

AT DYRKE ORCHIDEER?

Er De interesseret?

Få et gratis prøvenr. af vort medlemsblad »Orchideen«, der kommer 10 gange årligt.

Kontingent kr. 100.

DANSK ORCHIDE KLUB

Solsikkevej 7,
4600 Køge.

LITHOPS - ALOER OG SJÆLDNE KAKTUS

Inge Clausen

Månedalen, Høsterkøb

2970 Hørsholm

Telf. (02) 89 28 93

Åbningstider: Onsdag kl. 13–16

Lørdag kl. 9–12

Plantelister udsendes ikke

Sukkulenter til friland

Specialkatalog over
Sempervivum, Joviborba
og nærstående slægter
– samt over Iris

Gerne postordre

MAILANDS STAUDER

Simmelbrovej 36, 7260 Sdr. Omme.

Tidligere årgange af »KAKTUS«

Følgende årgange af »KAKTUS« kan købes ved henvendelse til Dreyer Skov, Spireavænget 3, 5210 Odense NV.
Telefon (09) 94 13 43.

Årgang 1 (1 hæfte) 5 kr. – årgang 2 (nr. 4) 5 kr. – årgang 9, 10, 11 og 12 (4 nr. pr. årg.) 40 kr. pr. årgang.

– næste gang De kommer til

KØBENHAVN

bør De i egen interesse besøge

Thorvald Petersen's Handelsgartneri

Jagtvej 74

her finder De det største udvalg i

KAKTUS og SUKKULENTER i alle størrelser

Kaktusgødningen **SUKUROL** føres

KAKTUS

Stort udvalg i frøplanter og sjældne
importplanter samt mange
arter *Sempervivum*, *Papyrus* og
andre prydragræsser.

Bent Jørgensen

Vejlegårdsvej 99 – Vallensbæk
2620 Albertslund – Tlf. (02) 64 50 95

Plantelister udsendes ikke

Allerede før De når Hamborg, kan De finde
vort kaktusgartneri »Klein Mexiko«. Vor
LILLE virksomhed har altid et STORT sortiment
af interessante planter til Dem!

De er velkommen til et besøg til enhver tid,
undtagen mandag. Grupper helst forud-
anmeldelse. – Ingen forsendelser.

OTTO POUL HELLWAG

KAKTUS GARTNERI

D. 2067 Reinfeld/Holsten

Steinfelder Heckkaten

(vejen Reinfeld–Bad Segeberg)

KAKTUS-UDSALG

Grundet flytning, ca. 1/2 79, afholdes kaktus-udsalg i de
kommende måneder. Nedenfor et lille udvalg med priser.
De med p mærkede planter er podede. Postordrer mod-
tages, hvis de er på mindst kr. 100,-. Postordrer til udlandet
sendes på købers risiko. Ved postordre nævnes en eller
flere alternativer, der sendes, hvis en bestemt plante er
udsolgt. Postordretilbud: 25 forskellige sjældne kaktus med
navn for kr. 100,-.

<i>Ariocarpus furfuraceus</i> , p	kr. 15
<i>Astrophytum asterias</i> , p	8
<i>Astrophytum ornatum</i> v. <i>globul.</i> , p	8
<i>Austrocephalocereus estevesii</i> , p	8
<i>Chamaecereus silvestri</i> (gul, uden grønkorn) p	5
<i>Copiapoa cineria</i> , p	8
<i>Copiapoa humilis</i> , p	8
<i>Copiapoa lemckei</i> , p	15
<i>Copiapoa gigantea</i> , p	10
<i>Copiapoa coquimbana</i> , p	10
<i>Echinocereus knippelianus</i> , p	8
<i>Echinofossulocactus multicostratus</i> , p	8
<i>Echinofossulocactus zacatecasensis</i>	5
<i>Ferocactus latispinus</i> (gultornet)	8
<i>Gymnocalycium andrea</i>	4
<i>Gymnocalycium cardenasianum</i> , p	8
<i>Lophophora echinata</i> v. <i>defusa</i> , p	15
<i>Lophophora williamsii</i> , p	10
<i>Mammillaria plumosa</i> , p	5
<i>Neochilenia paucicostata</i> , p	5
<i>Neochilenia setosiflora</i> , p	15
<i>Notocactus buiningii</i> , p	10
<i>Notocactus magnifica</i>	10

LARS FRANK

Hasselvang 1 – DK-2660 Brøndby Strand
Telf. (02) 73 67 79

KARLHEINZ UHLIG

KAKTUS – Import – Eksport – Frø
D-7053 KERNEN i. R. – Lilienstr. 5

Tillæg til min planteliste 78/79:

<i>Discocactus mutuensis</i>	DM 14 – 28
<i>Eriosyce aurata</i>	25 – 80
<i>Frailia pullispina</i>	3 – 5
<i>Gymnocalycium bodenbenderianum</i>	9 – 15
<i>G. vatteri</i> v. <i>variispinum</i>	8 – 14
ragonesii	5 – 6
<i>Lobovia ayacuchensis</i> , <i>higginsiana</i> , <i>lateritia</i> ,	
<i>lissocarpa</i> v. <i>cinnabarina</i> , <i>schieleana</i>	8 – 10
<i>Pachypodium brevicaule</i>	11 – 18
succulentum	50 – 60
<i>Tillandsia didisticha</i> , <i>petula</i> , sp.n.KK 3, KK 4, KK 6	
sp.n.Cuzco, sp.n.Urubamba	6 – 10

Ing H. van Donkelaar

Werkendam/Holland

Betydeligt udvidet sortiment i
sukkulenter, kaktus samt andre sjældne
planter.

Min nye plante- og frøliste sendes
mod forudbetaling af 2.50 h fl
og tillæget 1978 koster + 1 h fl.

(internat. postanvisning)

– Alle henvendelser kan ske på dansk –